

Eğitimi de Biz Sahiplenelim

İnsanoğlu, var oluşundan günümüze kadar geçirdiği dönemler içerisinde tek bir duygusunu değiştirememiştir. Bu duygu, ilk hayat bulduğu andan itibaren insanın içerisinde kıpırdanmaya başlar ve zaman içerisinde farklı boyutlar alır. İnsan, her zaman kendisi için vazgeçilmez olana daha güçlü bir sahiplenme ile yaklaşmıştır. Gerçekte, “sahiplenme” sorumluluk duygusunun bir başka boyutta tezahürüdür. Zaten, üzerinde yaşadığımız bu dünyada insanoğlu tarafından meydana getirilen tüm güzellikleri, bu sorumluluk duygusuna sahip olanlara borçlu değil miyiz?

Yıllardan beri politik bir düşünce uğruna, zararları veya faydaları düşünülmeden, bilimsel bir dayanağı olmadan, hangi sektörde olursa olsun, özelleştirme yani sahiplenme kelimesine antipati duyan zihniyet, ülkenin diğer sektörlerinde olduğu gibi eğitim ve öğretim sistemine de en büyük kötülüğu yapmıştır. Hizmette en mükemmeli ortaya koymak için yapılması gereken yarış ve rekabetin olmadığı bir ortamda, hiçbir sektör gerçek anlamda başarıyı yakalayamaz. Çağa, teknolojiye ve bilimselliğe ayak uydurmayan bir zihniyet, ne kendisine ne milletine ne de ülkesine fayda sağlayabilir.

“Milli Eğitim” başlığı ile sunduğumuz bir önceki yazımızda, eğitim ve öğretim ile ilgili tüm kurum ve kuruluşlara topyekün sahip çıkmamız gerektiğine işaret etmiştik. Hangi açıdan bakarsınız bakın, bu noktada hepimizin üzerine düşen görev olduğu muhakkaktır. Bir ölçüde dahi olsa ülkemizdeki sektörlerden ciddi olarak bir çizgiyi aşanların başarılarında yatan en önemli faktör, bu kurum ve kuruluşların belirli kişiler tarafından sahiplenilmesidir. Eğitim ve öğretim sistemimizin başarılı bir çizgi takip etmesini arzuluyorsak, yüksek öğretimi de içine alacak bir özelleştirmeye katılmak, en azından destek vermek zorundayız.

Ülkemiz eğitiminin içinde bulunduğu çıkmazları, yıllardan beri alışlagelen, öneri ve kararların tamamının kağıt üzerinde kalan -nihayetinde de hiçbir karardan sonuç alınamayan- toplantı ve şuralarla aşmak mümkün değildir.

Milli Eğitim söz konusu olunca, yıllardan beri telaffuz edilmesinden, dahası düşünülmesinden bile korkulan “Eğitim özgürlüğu, bilimsel düşünme, dünyaya açılma, eğitimde rekabet ve özelleştirme” gibi kavramların, konuşulmaktan öte, az da olsa uygulanmaya başlamış olması sevindiricidir. Yıllardan beri öcü gibi göstererek, bu güzel ülkeyi ve onun güzel insanlarını bu nimetlerden mahrum eden kafaların itibar görmediğine şahit olmak, toplum olarak vardığımız noktanın göstergesidir. Devletin kendilerine göre devlet olmasını isteyen, kendileri gibi düşünenler dışında hiçkimse doğruyu bilemez zihniyetiyle hareket eden ve sürekli bunu empoze etmeye çalışan bu kafalar, devletin dışındakileri sadece güdülen bir sürü olarak gördüler. Bırakın dünyadaki yeniliklerle tanıştırmayı, üretme ve ortaya koyma yeteneğinden hile mahrum ettiler. Gerçeğe dayanmayan her fikrin açtığı yaraları sarmak daha uzun yıllar alacaktır. Bunun için uygulanacak tek reçete vardır: Halkın hür iradesi ile seçilen hükümetler tarafından, milli menfaatleri zedelemeyecek şekilde anahatlar belirlenmesi; sonra da tüm öğretim kurumlarının özelleştirilmesi.